

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk V

Abdij van Gardiens ~ augustus 1347

De fakkels in de tunnel waren al lang gedoofd, op één na die nu scheef stond. vanuit een muurbeugel, terwijl het de ingang van Lazarus' schilderachtige catacombevertrekken verlichtte. In het goede licht drukte Ivan zijn forse gestalte tegen de deuropening, zijn blik verdiept in een brief. Binnen in de kamer zat Lazarus op de rand van zijn bed en dronk uit een houten kom.

Lazarus vroeg tussen de happen door: "Wat leest u, monnik?"

'Een bericht dat ik morgen naar pater Salvitino stuur, ' antwoordde Ivan, met zijn ogen verdiept in de brief.

"Wie is hij?"

"Een monnik van de Lagere Concilie heeft hier ooit in de abdij gewoond. Voordat jij geboren was."

"Waar is hij nu?"

"In Italië – Canello – het andere concilieklooster."

'Waarom schrijf je hem?'

"Hij staat bij mij in de schuld. En hij kan ons helpen met een klein dingetje – als we eenmaal naar Italië vertrekken."

"Italië? Maar hoe zit het met Bourgondië?"

“Italië, eerst.”

"Komt pater Odino nog steeds met ons mee, toch?"

De monnik knikte bevestigend. "Hij heeft ingestemd."

"Waar is deze pater Salvitino u iets verschuldigd?"

Ivan wendde zijn blik even af van de bladzijde. 'Genoeg, Lazarus – eet.'

Lazarus nam nog een hap en kauwde even voordat hij zich tot Ivan wendde. 'Terwijl je weg was, zag ik een man hierheen gebracht en in een van de cellen opgesloten. Wat heeft hij gedaan, broeder?'

“De gevangene moet terechtstaan voor ketterij. Hij zal morgenochtend worden afgevoerd.”

“Wat heeft hij gedaan?”

'Hij is geen last voor je, Lazarus – eet maar. Het is laat.'

Lazarus wierp een vluchtige blik op Ivan, die volledig in de brief verdiept stond. Hij pakte wat vlees en brood uit zijn kom, gooide het onder zijn bed en ging verder met eten.

'Misschien heeft hij honger,' offerde Lazarus.

Ivan schraapte zijn keel, vouwde de brief opnieuw op en schoof hem onder zijn gewaad. 'Eet je maaltijd op, zoon. Ik wil je niet in zijn buurt hebben. Kom je me halen?'

'Ja, monnik.' Ivan tuurde in de kom en keek toe hoe Lazarus elke hap nam, totdat hij het laatste stukje brood onder de mondklep van zijn gezichtsmasker schoof. Met een tevreden glimlach nam Ivan zijn lege kom mee. Lazarus dook onder de dekens.

Ivan stopte hem in. "Voor wie bid je?"

'Ja, pater. En ik heb voor de gevangene gebeden.'

“Uitstekend. Dan zie ik je morgenochtend. Slaap lekker.”

“Goedenavond, pater.”

Ivan verliet de kamer met een onverstoorbare tred, pakte de fakkel uit de muur en baande zich een weg naar buiten de catacomben.

Lazarus turend over een stapel dekens zag hoe de contouren van de deuropening vervaagden tot zwart toen Ivans zaklamp de gang in scheen. Toen luisterde hij naar het geluid van sandalen op de stenen toen Ivan de trap van de catacomben beklom. Eindelijk schoot Lazarus overeind bij het gekletter van een deur in de verte. Nu, meer gedreven door nieuwsgierigheid dan door ouderlijk bevel, pakte hij het eten onder zijn bed vandaan, wikkelde het in een doek en sloop de gang in. Bij een kruispunt van tunnels, de Beniontunnel aan zijn linkerhand en een korte gang aan zijn rechterhand, sloeg hij rechtsaf een korte gang met cellen in. Zes celdeuren bevonden zich langs de muren – drie tegenover drie. In plaats van grafkelders voor de doden, waren dit gevangeniszellen met afsluitbare deuren om de levenden gevangen te houden. Smalle ramen in de deuren waren voorzien van schuifbare ijzeren platen.

Lazarus naderde de laatste cel aan de rechterkant. Hij schoof het raam open; het geluid van gemompelde gebeden verstomde.

"Hallo meneer. Ik breng eten. Ik ben Lazarus. Ik zal met u spreken, als u dat wenst."

Het stro in de cel ritselde en een stem sprak. "Hallo Lazarus. Verheven zij de naam van de Heer Christus, die Jezus is."

Lazarus gaf het voedsel door het raam en antwoordde: "Gezegend is Hij. Neem het voedsel aan, heer."

Terwijl de gevangene het pakte, wierp Lazarus een vluchtige blik op zijn gezicht. Het was een jonge man met licht haar, bruine ogen en een dunne baard die zijn slanke gelaatstreken accentueerde.

'Ik ben zeer dankbaar,' antwoordde de gevangene. Hij hurkte tegen de deur, net zoals Lazarus deed, met slechts vijf centimeter eikenhouten plank ertussen.

Lazarus prikte aan de deur. 'Waarom ben je hier?'

De gevangene antwoordde met een volle mond: "Beschuldigd van ketterij. Ik moet voor een inquisitie verschijnen."

"Wat heb je gedaan?"

"Ik leef zoals Jezus leefde."

"Hoe is het dan ketterij?"

De gevangene slikte zijn eten door en legde uit: "Een bisschop kwam met zijn vele soldaten ons dorp binnen en riep iedereen bijeen. Hij schreef onze namen en beroepen op in zijn telboeken – om de hoogte van onze tienden aan de kerk te bepalen. Zoals velen in het dorp Als we Broeders van Boete, de Derde Orde van Sint Franciscus waren, weigerden we. Dat was verkeerd.

'Is het betalen van tienden verkeerd?' vroeg Lazarus.

"Jezus leefde zijn leven in volmaakte apostolische armoede. Van alle dienaren van God wordt verwacht dat zij leven zoals Christus. Er staat geschreven: 'Het is gemakkelijker voor een kameel om door het oog van een naald te gaan dan voor een rijke om het koninkrijk van God binnen te gaan.' Een man is arm wanneer hij geen munten heeft en geen beroep uitoefent." Toch kan hij nog steeds rijk zijn in Christus en Hem tienden geven."

'Hoezo?'

Laat een tiende van de velden onberoerd. Laat een tiende van de dieren vrij. Laat een tiende van de vruchten ongeplukt; geef een tiende van je maaltijd aan een hongerige man. Een tiende is een offer, vastgesteld apart voor God. Tempels hebben geen plaats voor het innen van een tiende van wat dan ook; het zijn uitsluitend plaatsen van aanbidding.

"Maar de kerk helpt toch de armen, nietwaar?"

"Als de kerk een tiende, bestemd voor God, inzamelt en deze gebruikt, ongeacht haar bedoelingen, dan is de offergave niet voor God, maar voor de kerk. Dat staat in Lucas en Matteüs."

'Ik ken de woorden, meneer. Heeft u deze woorden aan de bisschop en de soldaten laten horen?'

“Ze kennen ze.”

'Waarom hebben jullie hen niet gezegd dat jullie moesten werken? Dan hadden jullie allemaal kunnen vluchten toen ze vertrokken waren.'

Is Jezus weggelopen?

Lazarus krabde zich op zijn hoofd en speurde de plavuizen af voordat hij zijn aandacht richtte op de deur. "Dan kunt u hen misschien vertellen dat u hetzelfde beroep zult uitoefenen als Jezus. Vertel hen dat uw beroep is om de arme massa over God te onderwijzen. Bied hun een tiende van uw onderwijs aan, ja?"

De gevangene grinnikte. Lazarus kantelde zijn kop opzij als een verbaasde hond. ' Zo makkelijk is het niet, Lazarus. Ik moet een eed afleggen voor God. De inquisitie heeft de vragen al opgesteld die mij zullen veroordelen. Ik kan geen eed afleggen en liegen. Ik ben al veroordeeld – ik zal verbrand worden.'

'Verbrand? Verbrandt de kerk mensen?'

"Honderden; sindsdien verbrand."

“De kerk? Toch is de kerk van God. Waarom moet ze mensen verbranden?”

“Veel oorzaken. Meestal omdat men geen tienden betaalt of een ander geloof aanhangt.”

Ten slotte wierp Lazarus tegen: "Dan zegt de heilige Mattheüs, in tegenstelling tot wat vaak wordt beweerd , dat alle zonden en kwaadspreken de mensen vergeven zullen worden, maar kwaadspreken door de Geest niet . "

'Je zult niet liegen. Herinner je je deze woorden niet, Lazarus?'

Lazarus begon: "Ik ken ze, heer. Maar stel dat ze u verbranden—"

“Ik zal de eed niet afleggen, zoals Jezus dat ook niet deed. Ik zal niet vluchten voor hen die mij onterecht veroordelen.”

En ik zal hen ook geen leugen vertellen om mezelf te redden.”

'Mijnheer, als ze u verbranden...'

“Jezus heeft niet gelogen of verleid. Lazarus, verleid mij niet om van de Heer af te keren.”

'Meneer, mag ik u iets vragen?'

“Inderdaad, Lazarus.”

'Waarom heb je me niet gevraagd deze deur open te doen, als je weet dat ze je zullen verbranden?'

“Ik ben al vrij. Deze deur, of die nu open of gesloten is, kan geen vrijheid creëren. Vrijheid is binnenin.”

'Mag ik deze deur van het slot halen, zodat u kunt vluchten?'

'Nee, zeker niet. Probeer je me nu weer op de proef te stellen, Lazarus?'

'Nee, meneer. Ik begrijp alleen niet waarom u uzelf niet wilt redden.'

“Geloof, Lazarus. Ik ben al gered, door het geloof alleen.”

'En ze zullen je verbranden, zoals je zegt?'

“Dat zullen ze.”

'Als dit waar is, meneer, waarom heb ik dan nog nooit zoiets gelezen?'

'Misschien ben je niet in de positie om ze te lezen. Toch ben je geleerd. Ben je een geestelijke jongen?'

"Ik ben."

"Ah! Daar heb je het. Zoals mannen paarden temmen en vee hoeden, zo ben jij het paard en de koe. Zonen worden hun vaders en geestelijke jongens worden de monniken met wie ze samenwerken. De ene generatie brengt de volgende voort.”

Lazarus boog zijn hoofd en overwoog de wijsheid in de woorden, alvorens zich weer naar de deur te wenden. 'Wat is uw naam, heer, zodat ik weet voor wie ik bid?'

'Ik ben een arme man in Christus. Bid voor mij als zodanig.' Stro werd heen en weer geslingerd. 'Ik dank u voor uw vrijgevigheid en gezelschap. Nu moet ik me tot mijn eigen gebeden wenden. Gezegend is de naam van de Heer Christus, Jezus, en gezegend is het testament van de heilige Petrus Johannes van Olivi. Gezegend zijn hun namen,' prevelde de gevangene, terwijl hij van de deur wegkroop. 'Goedenavond, Lazarus.'

Lazarus riep hem na: "Arme man in Christus?"

Stilte.

'Arme man in Christus?' riep Lazarus opnieuw. Maar de gevangene bood verder niets meer aan.

Lazarus verliet dus de cel en liep weg. Maar op weg naar zijn kamer, nog voordat hij de gang uit was, klonk er een krakend geluid uit een tunnel die direct tegenover de hoofdgang lag, recht tegenover de doorgang waar hij vandaan kwam. Het geluid, als knisperend hout, galmde vanuit de diepte van de Beniontunnel – de oudste van de vele ondergrondse gangen. Zolang Lazarus zich kon herinneren – als een wet die in steen gebeiteld was – gold er een vaste regel: hij mocht door alle tunnels van de catacomben dwalen, met *uitzondering* van de Benion. Ivan verbood hem onder de gevaarlijke dakstenen te stappen, die zo los hingen dat ze zelfs na een matige regenbui lekten. Bovendien was de Benion slechts een doodlopende zijgang met alleen verzegelde grafdeuren. Met zijn door eeuwenoude roest aangetaste sloten had hij geen enkele reden om erin te gaan. Ivan had echter Lazarus' ontluikende gevoel van onafhankelijkheid onderschat, zoals toegewijde ouders dat wel vaker doen: vol vertrouwen en met een blind oog.

Lazarus stond voor de ingang van de Benion en luisterde naar het druppelen van water dat door de holle binnenkant weerklonk. Opnieuw hoorde hij het geluid, dat leek op het kraken van planken die onder het gewicht van een zware last bezweken.

Een last. Nieuwsgierigheid knaagde aan hem, de vrucht van de verleiding greep hem, onafhankelijkheid dreef hem voort. Zo haalde hij diep adem, keek om zich heen en sloop de Beniontunnel in. Hij snelde langs de vele grafdeuren en wierp er slechts een vluchtige blik op. Eindelijk bereikte hij het einde van de gang en ontdekte de oorzaak van de commotie: de laatste grafdeur was naar buiten gebogen, ontsierd door een rafelige lijn van splinters die er dwars doorheen liep. verticale planken.

Er zat al een spleet tussen de houten deur en het stenen kozijn, en het ijzeren slot was gebroken. Met grote ogen gluurde hij tussen de deur en het kozijn door en ontdekte een rij rechthoekige holtes – bewoonde graven, vier hoog – uitgehouwen in de rechterwand van een grote crypte. Binnenin blokkeerde een nabijgelegen tafel elk verder zicht op hen. Een verroest ijzeren kruisbeeld hing tegen de achterwand, maar slechts de helft ervan was zichtbaar – nog minder van de sombere ruimte.

Hij rook aan de opening en ontdekte eeuwenoude, vermengde geuren die uit het graf sijpelden: de geur van vergane stof; de geur van kalkachtige botten; de muffe stank van oude schimmels en de zoetheid van vochtige steen. Volledig gegrepen door nieuwsgierigheid stak Lazarus zijn vingers in de kier en trok. De deur schraapte over de vloer toen hij hem verder openduwde. Nieuw hout *splinterde – splinterde – zelfs tot...*

"*Knal!*" Meteen spatte de deur open, waardoor scherven planken tegen de tegenoverliggende muur vlogen. De stenen van de boog boven de deur stortten in toen de sluitsteen alle steun verloor. Nog hoger stortte een groot deel van de muur en het aangrenzende dak in, waarna een lawine om hem heen naar beneden raasde. Temidden van de bulderende chaos dook hij de verste hoek van de muur in, terwijl een deel van het metselwerk op de grond neerstortte.

De stilte keerde terug, op het geluid van kabbelend water tegen de plavuizen na. Toen het stof en puin was neergedaald, stond Lazarus op, vuil maar ongedeerd. Hij spitste zijn hondachtige oren onder zijn kap en speurde naar geluiden. Vallend water klonk als een pulserend gebrul, het glijden van neerdalende kiezels als rotsblokken die in een diepe kloof stortten, en het zachte geritsel van rattenpootjes als donderend hoeven. Lazarus' aandacht bleef echter gericht op de ingang van de Beniontunnel. Hij hoorde geen gekraak van een catacombedeur, geen geklap van monnikssandalen op een stenen trap, alleen het geluid van de gevangene in de verte, die zich in het stro voortbewoog.

Lazarus bekeek het puin om hem heen. De eindwand van de tunnel stond grotendeels nog overeind. Ongehavend, op een kleine holte na waar de stenen naast hem waren neergestort – het beschadigde gedeelte van de muur bood nu wat leek op een bodemloos gat. Er stroomde al een muffe bries, die al drie eeuwen oud was, uit de opening. Toen beseftte hij dat,

Wat het vermeende einde van de verlaten Benion-tunnel leek te zijn, bleek slechts een afbrokkelende valse muur te zijn; de doorgang liep duidelijk verder.

Lazarus tuurde door de opening, zijn kap wapperde voor het gat waar de wind doorheen gierde. Op één detail na, was de rest van de tunnel een spiegelbeeld van het nog niet afgesloten gedeelte. Het leek alsof de doorgang al verlaten was voordat hij volledig af was, want hoewel de tunnelwanden vol lagen met crypten, was geen van de holtes afgewerkt met een deur. Hij duwde zich tussen de losgeraakte stenen door en stapte naar binnen. Het was hem duidelijk dat er in de crypten nooit stoffelijke resten hadden gelegen. In de eerste niet, en in de tweede evenmin – en lijken hadden de onderliggende stenen altijd aangetast met een roestkleurige patina die zelfs eeuwen niet konden verwijderen. Hij vervolgde zijn weg door de tunnel en liep langs de talloze Onbewoonde en onafgewerkte grafkelders.

Hoewel de lucht in de crypte schoon bleef, werd die, naarmate hij verder de gang in liep, steeds doordringender en doordrenkter met de geur van de dood. Lazarus groef dieper. Aan het einde van de tunnel ontdekte hij dat de ingang van de laatste crypte anders was dan de andere: er bevond zich een korte, rafelige deur, die echter was afgesloten door de overblijfselen van een afbrokkelende stenen muur – alsof er later een nieuwere stenen muur was opgetrokken om alle sporen van de nu blootgelegde deur te verbergen. Achter de gebarsten deurplanken sijpelde de geur van verrotting. Hij trok losse stenen weg, scheurde door gordijnen van spinnenwebben, duwde gehavende en door wormen aangevreten planken opzij en glipte naar binnen. Geen enkel lichtpuntje scheen, maar in die ongerepte en doodstille duisternis achter de verspreide resten van de korte, rafelige deur, zwollen Lazarus' hongerige pupillen abnormaal wijd op. Als de ogen van een perfect nachtelijk roofdier pelden ze de schubben van de duisternis af en zagen alles.

De crypte zag eruit alsof hij ooit als woonruimte was gebruikt, maar de geur was onmiskenbaar die van een graf. Gebroken aardewerk, verrotte doeken en stoffige voorwerpen lagen er verspreid. Lazarus doorzocht de nissen in de muren, maar vond geen stoffelijke resten van monniken. De open graven hadden eerder dienstgedaan als opslagplaatsen, gevuld met allerlei vreemde voorwerpen. En er hing nog een andere geur in de lucht: de vage, scherpe geur van inkt. Lazarus stak de kamer over en bleef staan bij een smalle tafel met een bankje, ooit gebruikt als bureau. Het tafelblad was bekrast met krassen, was en inktvlekken. Erop stond een aangekoekte, lege inktpot. **Iets bijzonders aan de tafel trok zijn aandacht toen hij het oppervlak nader bekeek.** Hij keek aandachtig toe en kantelde zijn hoofd om alles aandachtig te bestuderen. Noch de inktpot, noch de vlekken gaven zich te onderscheiden; wat echter zijn aandacht trok, bleef onduidelijk maar onmiskenbaar aanwezig. Hij bracht zijn neus tot op enkele centimeters van de tafel en rook eraan. Nog steeds kwam er niets naar voren.

Toen deinsde hij achteruit en positioneerde zich boven het bureau – en daar lag het. Lazarus veegde een laag stof weg. Alle nieuwsgierigheid die hem kwelde, manifesteerde zich alleen via zijn ogen. Nadat het stof en vuil waren verwijderd, namen de resterende krassen op het bureau vorm aan en hij vond niets. Willekeurige inscripties, maar ordelijke symbolen. Het waren geen hiërogliefen; ze presenteerden zich duidelijker als aaneengesloten rijen geometrische figuren. De positie en de onderlinge afstand bepaalden de uitspraak – en de betekenis van Lazarus' oog. In het herkenbare patroon vormden cirkels en lijnen *letters – woorden – zinnen – die uiteindelijk* samenvloeiden tot heldere en begrijpelijke *betekenisstromen*. De inscripties waren echter noch Frans, noch Latijn, maar een vreemde taal die onbekend was in de wereld van ganzenveer en perkament. In werkelijkheid had geen mens de boodschap op het bureau kunnen schrijven, aangezien de taal ervan nooit op aarde was ontstaan. Met enige moeite sprak Lazarus de woorden uit en begreep hun betekenis:

Vandaag geef ik mijn broer een cadeau.

Deze crypte bevat mijn volledige woord.

In de hoek van de crypte,

het is vier stenen hoog—

De vierde steen zit los.

Lazarus keek naar de hoek van de crypte – precies vier muurstenen hoger dan de plavuizen van de vloer – een smalle spleet met ontbrekende mortel omringde de rand van een verweerde steen. Hij schoof de steen uit de muur en haalde uit de resterende holte, gevuld met oude spinnenwebben, een dikke rol vergeelde bladzijden tevoorschijn. Hij rolde ze uit op het bureau. De bovenste pagina was een brief, met de volgende tekst:

Voor jou, mijn broeder—

Op de achtentwintigste dag van september, in het jaar des Heren duizendvierenzestig, schrijf ik hierbij het laatste van vele bladzijden. Mijn hart is zwaar, want spoedig zal ik Ik ken de toestand van de dood. De geur ervan verteert me. In mijn verderf word ik gedwongen me te verwonderen over dat deel van God dat zulke smarten en goddeloosheid onder Hem laat heersen. Ik kan het niet bevatten – met al mijn ogen zal ik het nooit begrijpen. Mijn geloof is weggevlogen. De vlam is gedoofd in mijn borst, en ik ben niets meer dan de Dood die op Zichzelf wacht.

Ik moet je waarschuwen voor de Raad. Op plechtige belofte van de Raad werd mij een pact aangeboden. Tot nu toe,

Het pact hield in dat ik, door middel van mijn vertaalvaardigheden, de taal van de Poortsteen voor hen zou ontcijferen. In ruil daarvoor zouden zij mij de vrijheid geven – de vrijheid om voorgoed aan de Abdij van Gardiens te ontsnappen. Ik had geen andere keus dan hiermee in te stemmen.

Twee volle seizoenen verstreken terwijl ik de passages vertaalde die ze mij één voor één in mijn vertrekken brachten. In die korte periode, van al mijn jaren, leefde ik volkomen tevreden als een man van God. Mijn afzondering drukte niet langer zwaar op mij, want de Raad tooide mijn vertrekken alsof ik een koning was. Alles werd mij geschonken. behalve als mijn ketenen losgemaakt zouden worden of als de pauselijke garde en de verstikkende rook van hun fakkels, die voor altijd voor mijn deur gestationeerd bleven, weggestuurd zouden worden.

Het ontbrak mij aan niets anders dan mijn vrijheid, en ik koesterde de droom als even reëel als de koude boeien om mijn armen. Niettemin, tegen het midden van het tweede seizoen, verviel ik in een onwrikbaar verdriet. Zelfs om de droom te verdrijven. Uit de taal van de Poortsteen leerde ik het doel ervan. Het kwelde me zo erg dat ik ophield met bidden. Mijn geloof, Ik vrees dat het voorgoed verloren is. Ik wens niets liever dan de dood. Volgens Gods plan zal ik Zijn methoden nooit volledig begrijpen, maar ik zal altijd mijn plaats in Hem kennen.

Vanaf dat moment staakte ik de transdivinaties, wat de Raad woedend maakte. Als reactie daarop verwijderde de Raad alle meubels uit mijn vertrekken en plaatste mij terug in de vreselijke omstandigheden waaronder ik had geleden voordat ik voor hen begon te werken. Ik werd ziek. Na lange tijd stemde ik ermee in de transdivinaties te voltooien, onder voorwaarde dat de belofte van vrijheid opnieuw werd bevestigd.

Ik heb het werk inmiddels voltooid en er zijn drie seizoenen verstreken. Een tijdlang heb ik mijn opsluiting in twijfel getrokken. De abt van de Raad noemde slechts één reden: dat ik mijn raad nog even aan de priesters zou aanbieden. Ik heb hen al bijna een seizoen niet meer gezien. Ik heb inmiddels begrepen dat ik de Raad niet langer van dienst kan zijn, wat onder andere blijkt uit de verslechterende toestand van mijn verblijf. Na verloop van tijd ben ik tot het inzicht gekomen dat ze nooit van plan waren geweest mij van deze gevangenschap te bevrijden, zelfs niet vanaf het begin. Dit zijn mijn laatste woorden, want mijn inkt raakt nu op. Tot mijn grote verbazing kwam de abt van de Raad vanochtend vroeg naar mijn cel. Hij vertelde me dat ik nooit vrijgelaten zou worden – het was in strijd met het definitieve besluit van de Raad, voor zover ik me herinneer. Te veel informatie over de locatie en de woorden van de steen. In plaats daarvan bood de Raad me absolutie van mijn zonden aan, een pijnloos slaapmiddel en de belofte van een heilige begrafenis.

*Helaas heb ik slechts één dag om over dit aanbod na te denken, want hij komt morgen terug .
Toch heb ik geen andere keus dan het drankje te aanvaarden, anders loop ik het risico de
verschrikkingen van de zon te moeten trotseren. Ik laat jou, mijn broer, die deze woorden
kan lezen, alle originele inscripties van de Poortsteen na. Moge het jou beter vergaan dan mij.
Moge je leren van mijn leven.*

*Voorwaar, ik kan slechts vrijelijk door de jaren dwalen met een herinnering aan zoet verdriet.
Ik leefde een leven dat niet het mijne was, in deze crypte die niet de mijne was, maar
met een droom die van een moment geheel de mijne was – een droom van vrijheid die
zoeter bleek dan alles wat vrijheid zelf mij ooit had kunnen bieden.*

Ik ben-

Geestelijke Naramsin

—Raadsvertaler

Een ijzige bries deed de bladzijden ritselen en voerde een geur van rottende botten met zich mee. Hij pakte de bladzijden van het bureau en onderzocht de crypte verder. Aan de achterwand, in de diepste nis, lag een doek gedrapeerd over iets dat volledig verborgen was. Hij naderde. Toen Lazarus de stof vastpakte, scheurde die in zijn vingers als een laken geweven van spinnenwebben . Voorzichtig trok hij het verrotte doek weg en onthulde—

“Ah!” Plotseling liet hij de doek los alsof die hem had gebeten. Hij hield zijn adem in en uit. Hij viel achterover op de vloer. Een rilling liep over hem heen; zijn hart sloeg op hol. Brandende prikkels trokken door zijn lichaam. Wreed vastgeketend lagen voor hem de overblijfselen van een volwassen Grotesk – de botten van Naramsin . Hij had al veel lijken gezien, maar nog nooit had hij een andere Grotesk aan zijn ogen gezien . Dikke hoektanden zaten vast in een verder menselijke schedel. Vleugelbotten lagen onder het lijk. Lazarus staarde naar zichzelf – een grotere versie van zichzelf – in staat van ontbinding en in kettingen gewikkeld!

Lazarus raakte in een staat van volkomen afschuw – die allesoverheersende en kortstondige toestand, samengeperst tussen een schreeuw en versteende stilte. Als hij niet zo levend was geweest, had zijn hart de Dood gesmeekt om het tot zwijgen te brengen.

Hij sprong overeind en rende de crypte uit met Naramsins rollen. Hij vloog door de Beniontunnel, dook door het gat in de valse muur en sprong tussen de verspreide stenen door. In een oogwenk was hij terug binnen de ongerepte en vertrouwde muren van zijn vertrekken.

Hij lag verscholen onder zijn dekens. In de aanhoudende stilte bonsde zijn hart in zijn keel, net als zijn gedachten. Hij propte de rollen haastig tussen de plooiën van zijn mat, controleerde de veters van zijn kap en kroop diep in bed. Hij voelde zich vies – vanbinnen bezoedeld. Hij verlangde naar onschuldige dromen – alles behalve het afschuwelijke beeld van zijn eigen geketende overblijfselen. Nooit had hij zich zo alleen gevoeld – zo bedreigd – zelfs zo doodsbang.

Het bonzen van zijn hart en de kwelling van zijn geest sleurden hem samen in een verwrongen nachtmerrie – niet zozeer een angstaanjagende ervaring als wel het afnemen van een te intense mentale toestand. In die droom zag hij zichzelf naakt de gebogen trap oprennen, richting de hoger gelegen ingang van de catacomben. Hij rende naar de vrijheid – hij verlangde ernaar zich te bevrijden uit de tunnels – uit de instortende muren des doods. Elke bonzing van zijn hart was een stap hogerop, maar hoe sneller hij klom, hoe verder de ingang zich van hem verwijderde – opdoemend in de verte. Trappen volgden op trappen – en misschien nog Ze waren met genoeg om zelfs tot in de hemel op te stijgen. En gedurende de kruipende avond, hoe eeuwig die ook leek te duren, herhaalde de afschuwelijke droom zich steeds weer: *bonk-bonk-bonk-weefgetouw! Bonk-bonk-bonk-weefgetouw!*

~*~

De karmozijnrode gloed van de eerste zonnestralen viel over Gardiens Abbey. Maar nu de monniken en schildknappen in hun vertrekken opgesloten zaten en de ochtenddiensten waren afgelast, lag het schemerige abdijterrein er net zo levenloos bij als de crypte van Naramsin . Toch knielde er in de meeste slaapvertrekken een priester neer. Aan het voeteneinde van zijn bed van houten planken bad hij om een pijnloze transformatie. In andere ogen bewogen schaduwen van ongeduld zich binnen de stenen kozijnen van smalle ramen, die nieuwsgierige blikken wierpen op de binnenplaats. Een sfeer van onbehagen – spanning – hing in de lucht.

Broeder Ivan leunde tegen het raam van zijn cel en tuurde naar beneden, naar de spookachtige gewaden die over de muur hingen. binnenplaats. Hij ving een glimp op van de opkomende zon en klemde zijn vingers in het raamkozijn . Beneden begon het ritueel toen abt Vonig drie forse priesters naar het badhuis begeleidde.

Eenmaal binnen gaf de abt zijn broeders de instructie: "Jullie moeten de deur op slot doen en plaatsnemen aan de deur." "Het raam. Jullie twee – breng dat ding. En pas op voor zijn tanden!" De abt liep naar een stenen tafel vlak bij de oostelijke muur. Het blad van de tafel was pikzwart, zichtbaar verkoold door vele eerdere vuren. Samen verdwenen twee monniken in de schemering van het badhuis, terwijl een derde de abt omsingelde en door een verticale spleet tussen de gesloten raamlatten tuurde, die uitkeek op de dageraad.

Gerommel, gekreun en gesis verraadden dat er achter in het badhuis een gevecht gaande was. 'Pas op!' riep Vonig. Hij haalde een klein flesje uit zijn gewaad en strooide er wat van over de tafel. Hij mompelde een gebed.

De twee forse monniken keerden terug met de Grotteske en duwden haar voort terwijl ze zich tegen hen verzette. "De zon komt boven de muur uit, abt!" riep de priester bij het raam. Vonig knikte bevestigend, terwijl ze nog steeds mompelde. De monniken sleepten haar naar de tafel, terwijl Vonig gereciteerd uit zijn manuscript; '*Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua in terra...*'

De groteske zette haar voeten tegen de zijkant van de tafel en verzette zich tegen haar ontvoerders. terwijl ze naar hen riep: "*Baut! Eca am sha tular!*"

De abt antwoordde en vervolgde: "*-in terra sicut in caelo. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie...*"

Ze siste naar de monniken en hield zich, terwijl ze wild om zich heen sloeg, op afstand van de tafel. De priesters sloegen leren riemen om haar polsen en enkels. Ze trokken aan de touwen, waardoor ze haar evenwicht verloor, en sleepten haar vervolgens over het tafelblad, waarbij haar vleugels in hun gezicht sloegen. De monniken namen aan weerszijden van de tafel plaats, elk met een paar riemen waarmee ze haar handen en voeten aan de stenen plaat vastmaakten. De strijd was voorbij; zij Ze kon zich niet bevrijden. Op haar knieën zittend kon ze alleen maar naar de abt staren. Vonigs oog rolde over de geschreven woorden. "*—et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos—*"

De Grotteske onderbrak hem met een zacht, meisjesachtig smeekgebed. "*Shat na cawt—hmm? Cawt?*"

Vonig liet zijn aandacht varen en keek even op van zijn boek, dat hij in zijn armen hield. Hij zag een zachtaardig, maar vreselijk getekend gezicht – zelfs de tranen die glinsterden in een paar prachtige blauwe ogen. En hij merkte, alsof het de eerste keer was, dat ze opvallend menselijker leek dan welke groteske figuur hij ooit had gezien – in al die jaren. Zonder haar vleugels en oren had ze er heel anders uit kunnen zien, als een arm en doodsbang meisje, gevangen tussen de touwen van twee forse, nors kijkende priesters.

Vonig wendde zijn verontruste blik af en vervolgde: "*—et nos dimittimus—*" Vonig verslikte zich in zijn woorden. Hij schraapte zijn keel: "*—et nos dimittimus debitoribus nostris—*" Opnieuw stakte zijn stem. Hij stopte abrupt met spreken, draaide zich om en riep naar de priester aan de overkant van het badhuis: "Ontdek het vervloekte raam! Doe het nu!"

De twee monniken leunden achterover in hun touwen. Ze siste naar hen. De andere priester greep de houten luiken vast, maar aarzelde. Hij keek terug naar de Grotteske, met een grimas op zijn gezicht, toen Vonig zag dat er tranen in zijn ogen opwelden.

'Schiet er nou eens mee op, pater!' snauwde Vonig hem toe. Meteen gooide de priester de luiken open.

en zonnestrallen baadden het badhuis.

"Gekrijs!" Een doordringende gil galmde over het terrein van de abdij. Een wolk as kringelde uit het raam van het badhuis.

De deur van het badhuis vloog open en een hoestende Vonig strompelde haastig de met rook gevulde ingang uit, terwijl hij in zijn ogen wreef en zich naar zijn studeerkamer haastte. Even verderop verlieten de overgebleven monniken het gebouw, met in hun kielzog een stenen beeld van alweer een Groteske – alweer een door de zon gedode Eljo met gespreide vleugels – in een bevroren knielende houding, met een omhooggerichte gelaatsuitdrukking van pure doodsangst.

Aan de overkant van de binnenplaats omliggende het smalle raamkozijn van een slaapzaal op de tweede verdieping een lange priester met een ring van zilvergrijs haar, die hilde met zijn hand voor zijn mond. Naast het dak van de slaapzaal staarde nog een paar ogen neer op de monniken en hun beeld: kraalachtige zwarte bollen van een lichtgevende raaf, neergestreken boven in de pruimenboom op de binnenplaats. Het keek eerbiedig toe hoe de drie monniken de nieuwste Gardiens Grotesque wegdroegen – het laatste Gardiens -'geschenk' dat bestemd was voor het klooster van Canello in Midden-Italië, om daar op de richel van de kathedraal te worden geplaatst.

~*~

Ivan stapte de catacombe binnen. Hij daalde de trap af en trof Lazarus aan, die met een brandende fakkel in zijn hand stond en onrustig heen en weer schuifelde.

Ivan bleef op de trappen staan. "Lazarus?"

'Pater, er is iets wat ik u moet vertellen. Het is gisteravond gebeurd.'

'Wat is er gebeurd?' Ivan daalde haastig de resterende trappen af. 'Wat is er gebeurd?' Hij liep om Lazarus heen en zag dat de fakkels in de catacomben al brandden.

'Waarom hebben jullie al die fakkels zo vroeg aangestoken – en nog voordat ik er was?'

"Er is iets misgegaan, pater."

"De gevangene?"

"Het dak is ingestort."

'Wat? Ben je gewond?' Ivan greep zijn arm vast, draaide hem om en bekeek hem met de urgentie van een strenge, aangeslagen voogd.

"Nee, monnik."

'Laat het me zien!' Ivan pakte Lazarus' fakkel en volgde hem de Beniontunnel in, tot aan het einde. Ivan zwaaide met de fakkel hoog in de lucht, stapte over de stenen en inspecteerde de schade. Toen zag hij het gapende gat in de muur en verstijfde.

'Gaat de tunnel verder?' Hij draaide zich om naar Lazarus, zijn wenkbrauwen ongelovig opgetrokken.

"Inderdaad, pater."

Ivan hield zijn fakkel naast het gat en de vlam ervan bungelde in de zeurende wind.

'Blijf hier,' zei Ivan, terwijl hij door de holte omhoog klom.

'Maar ik heb al—' Lazarus herpakte zich.

Ivan keek hem aan en vroeg: "Ben je hier geweest?"

'Ja, monnik, maar—'

"Dan zullen we uw ongehoorzaamheid later bespreken."

Lazarus liet zijn hoofd zakken. Toen hij door het gat was, keek Ivan hem aan. "Nou, kom dan maar."

"Dan maar, want jij kent de weg."

Lazarus sprong hem achterna.

Terwijl Ivan elk van de lege crypten verlichtte, volgde Lazarus hem op de voet. Maar de jongen bleef achter toen Ivan de laatste crypte naderde.

'Monnik, er liggen botten daarbinnen,' gaf Lazarus toe, wijzend naar een open deur waarvan de ingang bezaaid was met stenen.

Ivan stapte naar binnen, maar Lazarus bleef staan waar hij was. Hij spitste zijn oren onder zijn kap. Hij hoorde Ivan de verrotte doek terugtrekken – hij hoorde Ivan naar adem stokken – hij hoorde de stilte die volgde en, toen Ivan de crypte verliet, bestudeerde Lazarus zijn gezicht in het fakkellicht. Ivan was bleek en vermoeid, maar zei niets. Hij staarde alleen maar naar de vloer tussen hem en Lazarus, alsof hij in gedachten verzonken was.

Lazarus verbrak de stilte. 'Monnik, hij is net als ik. Heb je dat gezien? En hij draagt ketenen.'

Ivan liep haastig langs Lazarus heen. "We moeten gaan. Nu!" Hij keek geen moment achterom.

'Monnik, waarom is hij daar?' vroeg Lazarus, terwijl hij zich haastig achter hem aansloot.

"Ik had verwacht dat je in bed zou blijven. Zeg niets over wat je hebt gezien. Geen vragen meer."

De jongen merkte woede op in zijn scherpe tong.

'Vergeef me, monnik.' Lazarus versnelde zijn pas om Ivans snelle en vaste tred bij te benen.

Nadat ze het zojuist ontdekte gedeelte van de tunnel hadden verlaten, liet Ivan Lazarus hem helpen het gat te dichten met de eerder gevallen stenen. Lazarus haalde een troffel voor hem en vulde emmers met verse mortel en water bij. Toen Ivan er zeker van was dat geen enkele andere monnik zou vermoeden dat de muur vals was, beval hij Lazarus terug te keren naar zijn vertrekken en hem daar te blijven.

Ivan was zich er terdege van bewust dat een restauratie van de Benion-tunnel het ophogen van een tunnel moest omvatten. een nieuwe muur tegen de nieuw ontdekte valse muur. Als zijn medepriesters de nieuwe muur zouden ontdekken.

Als de overblijfselen van het Groteske – in de daaropvolgende chaos van geruchten en rumoer die onvermijdelijk zou voortvloeien uit de vondsten – zouden onterecht alle aandacht op Lazarus vestigen. Niemand mocht het weten, bedacht hij, terwijl hij de restauratieplannen overwoog en de catacomben verliet op weg naar het kantoor van de abt . De ouderdom van de Beniontunnel was immers geen geheim. Lang geleden, had hij abt Vonig gewaarschuwd voor de uiteindelijke instorting ervan, en gezien de hoge leeftijd van de tunnel was het slechts een kwestie van tijd.

~*~

Het terrein van de abdij wemelde van de monniken en jongens met geschoren hoofden. In de verte klonk de bel van de hoofdboort. Eindelijk rende een schildknaap in een gewaad over de binnenplaats. Net als Lazarus – als een geest in jute – droeg de jongen een gezichtsmasker met uitgesneden oogopeningen. Een complete kap bedekte zijn hoofd. Hij vloog langs een monnik die hem berispte. "Migual!"

Rennen?"

De jongen vertraagde zijn pas en zette zijn pas weer stevig in. Aan het uiteinde van de abdij stopte hij voor pater Grate en boog. De priester merkte hem op. "Migual, je gezichtsmasker is gescheurd naast je oog." gat. Vraag pater Ivan om het te dichten, of maak een nieuw gat."

'Broeder Ivan naait *al een nieuw* masker. Broeder, ik—kunt u spreken?' De onduidelijke woorden van de jongen verraadden een ernstige misvorming van zijn mond, die verborgen zat onder het gescheurde masker.

"Kom er dan maar mee."

'Soldaten bij de—bij de poort! Uit Avignon! Een koets met hen—een priester erin! Rode *ra-ra-* mantel,' stamelde de schildknaap.

'Wat draagt hij op zijn hoofd, jongen?' vroeg Grate, plotseling geschrokken.

"Witte muts *ra-ra-'rond* zijn oren. Nog een op zijn schoot – die is groot. *Ra-ra-ode* hoed."

'Wat in hemelsnaam—' instrueerde Grate de jongen. 'Luister! Breng de abt op de hoogte dat er een kardinaal uit Avignon arriveert! Nu, wegwezen!'

De jongen boog en liep snel weg toen Grate hem berispte. "Migual! *Ren!*" De schildknaap rende naar voren en schoot de hoek om.

Het geklingel van de bel ging door terwijl Grate naar de voordeur liep. Hij zag een lange soldaat met schouderlang krullend zwart haar, een dunne snor en sik, en jadegroene ogen voor de poort staan. Een diep litteken tekende de wang van een streng en door de strijd gehard gezicht. Grate haalde het slot eraf en zwaaide de poort wijd open. De soldaat spuugde op de grond voordat hij om hem heen liep. Hij wierp hem een koude blik toe en mopperde: "Of je hebt een grotere bel nodig, of grotere oren."

Grate fronste zijn wenkbrauwen en keek naar het speksel van kapitein Bourne. Toen zag hij kardinaal Blasi uit een koets stappen. Blasi kwam op Grate af en zette zijn breedgerande hoed op zijn duivelse ogen. Grate glimlachte, maakte een buiging en kuste Blasi's slappe, uitgestrekte hand.

De monnik hield zijn boog vast terwijl hij sprak. "Uwe Eminentie, de abdij van Gardiens is werkelijk vereerd."

“En wie bent u dan?”

Grate stond op. "Broeder Maurice Grate, Uwe Eminentie, beheerder van gasten en opzichter van visitaties."

'Goed dan, Broeder Grate. Begeleid me naar de abt.' De broeder draaide zich om, Blasi volgde hem terwijl de kapitein naast Blasi neerknielde en vier van zijn mannen gebaarde hem te volgen. Hij zei: 'Ik heb tweehonderd man, veertien paarden en zes bevoorradingswagens. Ik heb hulp nodig.'

Grate wenkte onmiddellijk een jonge geestelijke om naast hem te lopen. "Ga naar de stallen en laat broeder Festoneau weten dat we gasten hebben – veertien paarden die dringend verzorging nodig hebben." De jongen kantelde zijn geschoren hoofd en verdween.

Grate richtte zich tot Blasi. "Misschien hebben u en uw mannen honger? Als u dat wilt, kunnen we de refter en de keukens onmiddellijk openen?"

'Zorg dat het zo is,' blafte Blasi.

Grate vervolgde: "En blijft uw gezelschap tot vanavond, Uwe Eminentie?"

"Een aantal dagen."

Grate bleef stokstijf staan. "*Dagen*, Uwe Eminentie? Onze abdij heeft onvoldoende voorzieningen voor zoveel mannen!"

Blasi spoorde hem aan. "We zullen de details te zijner tijd bespreken, broeder. Allereerst de abt."

Aan de overkant van de binnenplaats staarden monniken en schildknappen vol verbazing naar de processie – alle bezoekers waren buitenlanders. Blasi schonk hen geen aandacht, maar Bourne bekeek iedereen aandachtig. Zijn ogen observeerden. Geen hoffelijkheid te bekennen – ze vielen overal neer, aan het meten en beoordelen. Het gezelschap stapte een gebouw binnen en Bourne knipte met zijn vingers naast de deuropening. Twee van de soldaten vielen achter hem neer en namen de militaire houding aan buiten de deur. Grate leidde Blasi door een gang naar de studeerkamer van de abt. Hij klopte zachtjes op de deur.

Een schorre stem antwoordde van binnenuit: "Kom binnen!" Opnieuw knipte Bourne met zijn vingers en zijn soldaten reageerden; ze flankeerden hen en namen de houding aan voor de deur. Grate, Blasi en Bourne gingen de studeerkamer binnen en troffen abt Vonig aan met zijn rug naar hen toe, voor een boekenplank. Vonig draaide zich langzaam om, zijn volledige aandacht gericht op een open boek in zijn handen. Eindelijk keek hij op en schrok toen hij een kardinaal in zijn kantoor zag. Hij maakte een eerbiedige buiging. "Uwe Eminentie."

'Abt,' antwoordde Blasi op dezelfde manier.

Grate viel hem in de rede. "Abt Vonig, Zijne Eminentie, Kardinaal—eh—"

"Kardinaal Masson," zo hielp Blasi Grate met de introductie – waarbij hij dezelfde schuilnaam gebruikte.

van 'Masson' toen hij op oneigenlijke wijze toegang kreeg tot de Apocrypha.

Grate vervolgde zijn inleiding terwijl hij Blasi de hand reikte: "Zijne Eminentie, Kardinaal Masson, is vanuit Avignon gekomen om onze abdij te vereren."

'Dat is alles, Broeder Grate.' Vonig wuifde hem weg en zette het boek terug in de kast.

Grate boog en vertrok. "Helaas breng ik slecht nieuws – van Zijne Heiligheid. Weet u dat uw kardinalen van de Hoge Raad, Basiliste en Lean, inmiddels zijn overleden?"

'Dat heb ik in recente correspondentie vernomen,' gaf Vonig toe. Bourne bekeek de kamer.

Blasi zette een vriendelijk gezicht op. "Maar soms ontdekken we in de duisternis van de wanhoop een sprankje hoop. Abt, in het licht daarvan breng ik ook goed nieuws."

'Ah?' Vonig glimlachte.

"U bent benoemd tot lid van de Hoge Raad van de Apocrypha. Uw toegewijde dienst aan de Raad heeft u grote gunst in de ogen van Zijne Heiligheid opgeleverd. Hij verwacht u in Avignon."

De abt liet zijn glimlach varen. "Hogere Raad? Ik ben maar een bisschop. Alleen kardinalen zijn lid van de Hogere Raad."

Blasi zocht naar woorden, herpakte zich abrupt en zei: "Hoe het ook zij, u en de abt van de Lagere Raad in Italië worden nu bevorderd tot de Hogere Raad."

"Domingus?"

"Inderdaad, abt Domingus van Canello. Zijne Heiligheid heeft u beiden onmiddellijk naar het pauselijk paleis ontboden."

"Maar wat met de abdij? Wie zal daar de leiding over hebben—"

Blasi onderbrak hem met een handgebaar en een geruststellende toon in zijn stem. "Zijne Heiligheid is zich volledig bewust van wat hij bewaakt. Dat is precies de reden waarom ik hier ben. Dat is ook de reden voor de zware escorte. De abdij is volkomen veilig. Zijne Heiligheid heeft mij opgedragen om als waarnemend abt van deze abdij te dienen totdat hij een geschikte opvolger heeft benoemd. Bovendien is er een andere kardinaal, eveneens onder escorte, onderweg naar het Italiaanse Canello- klooster, die daar als waarnemend abt zal dienen totdat een geschikte opvolger is gevonden."

Blasi sloeg zijn armen over zijn rug en glimlachte. "Abt Vonig, ik feliciteer u met uw benoeming tot de Hoge Raad, en ik mag eraan toevoegen dat uw jarenlange toegewijde dienst aan de Apocrypha zeer opmerkelijk is."

Abt Vonig voelde dat er iets niet klopte. Vóór de dood van kardinaal Lean had de kardinaal hem een brief gestuurd. Daarin vertelde de kardinaal dat paus Clemens nog steeds niet op de hoogte was van het geheimzinnige doel van het Apocrypha Concilie, noch van de rol van de twee kloosters die eraan verbonden waren, noch van de taken die van de paus als officieel hoofd ervan werden verwacht.

Vonig ondervroeg Blasi. "Eminentie Masson, aangezien er geen Hogere Raad meer is geweest."

Hoe is Zijne Heiligheid, gezien de benoemingen sinds het overlijden van Zijne Eminentie Kardinaal Lean, op de hoogte geraakt van zaken betreffende de Apocryphen?

"Zijne Heiligheid heeft sindsdien de archiefstukken van de Apocrypha ingezien," wierp Blasi tegen.

"Maar een brand heeft de archieven verwoest. Hoe zou Zijne Heiligheid archieven kunnen inzien die al verbrand waren?"

"Misschien is niet alles verbrand; ik heb daar geen pasklaar antwoord op. U kunt Zijne Heiligheid echter wel over dergelijke details ondervragen tijdens uw bezoek aan hem."

Vonig kneep zijn ogen samen. "Als het u behaagt, Uwe Eminentie, mag ik de benoemingsdocumenten van Zijne Heiligheid inzien?"

'Inderdaad, dat mag, abt.' Blasi haalde een brief uit zijn gewaad.

De abt verbrak het zegel van de brief en las de bevelen voor – bevelen ondertekend door paus Clemens.

Vonig vouwde de brief opnieuw op en bekeek beide helften van het zegel van was. "Waarom staat er geen afdruk van het insigne van Zijne Heiligheid op?"

Blasi verdedigde het document: "Zoals u wellicht weet, is de aard van de Raad geheim." Zijne Heiligheid staat erop dat alleen kardinalen het bestuur van de twee apocriefe kloosters mogen voeren. **Je moet je tot Hem wenden met alle problemen die je kwellen. En Hij verwacht je onmiddellijk."**

Vonig keek Bourne aan. Groene ogen keken hem indringend aan. Vonig bekende aan Blasi, met een zwaar gevoel in zijn borst: "Ik kan geen lid van de Hoge Raad meer zijn. Ik ben oud en moe; mijn dagen zijn geteld."

"Dan moet u Zijne Heiligheid op de hoogte stellen van uw situatie, abt. Ik breng slechts zijn oproep over."

"Ik kan niet dienen—"

Blasi onderbrak hem. "Het Château Mallow in Avignon wacht op u. Het zal uw nieuwe residentie zijn. U heeft tot morgen de tijd om uw spullen te verzamelen. De kapitein zal ervoor zorgen dat uw persoonlijke bezittingen goed worden opgeborgen. En u kunt een afspraak maken met de monniken die er wonen om hen het goede nieuws te vertellen en mij voor te stellen als de nieuwe abt."

"Dat zal ik doen, Uwe Eminentie."

"Abt, ik neem aan dat u niet tevreden bent met de beslissing van Zijne Heiligheid."

Vonig uitte zijn teleurstelling. "Op mijn leeftijd denk je vaak aan de dood. Ik heb een grafkelder in de catacomben, maar ik vrees dat ik die nooit zal gebruiken."

"De details van uw overlijden kunnen geregeld worden, abt. Allereerst moet u zich melden bij Zijne Heiligheid. Ik zal in het gastenverblijf verblijven zolang u abt blijft. U dient daar verder voor te zorgen." dat er goed voor de bewakers en de paarden gezorgd wordt?

"Dat zal ik doen. Misschien kan ik u een begeleider toewijzen naar de—"

Blasi onderbrak hem. "Ik zal mijn eigen weg vinden, abt."

'Inderdaad, Uwe Eminentie.' Vonig boog toen Blasi zichzelf en Bourne uit de studeerkamer stuurde. Vonig draaide zich naar het raam en staarde er lusteloos naar, de vervalste brief trilde in zijn zwakke hand. Hij dacht aan Ivan en die misvormde Lazarus-jongen; hij mijmerde over de crypte die hij had laten graven en voor zichzelf had gereserveerd; en hoogstwaarschijnlijk, zo vermoedde hij, zouden zijn stoffelijke resten nooit meer terugkeren naar de geliefde abdijs die hij zo lang had gediend.

Vonig sloot zich op in zijn kantoor. Blasi verkende het terrein en de faciliteiten. Kapitein Bourne kamde de abdijs uit met troepen en plaatste bewakers op wat hij als cruciale posities beschouwde. Tegen de avond had de kapitein de abdijs veranderd in wat leek op een ondoordringbaar fort – geen ingang, geen uitgang, en een waakzame soldaat op elke hoek.

De volgende ochtend, direct na de dienst, stelde abt Vonig zijn onrustige monniken gerust door hen te informeren over zijn overplaatsing naar Avignon. Rond het middaguur stapte hij in de koets en werd hij door ruiters weggeleid. Blasi bewoog zich met opzettelijke haast. De nieuwe abt riep een vergadering bijeen van alleen de oudere broeders van de abdijs – alleen zij die op de hoogte waren van het bestaan van de Poortsteen en het ware doel van de abdijs, namelijk als bewaker ervan. Zijn reden voor de vergadering was eenvoudig: het lichaam van de lagere conciliebroeders te ontleden, op vrijwel dezelfde manier als gebruikelijk was bij een kerkelijke inquisitie. Als kardinaal van het College was Blasi zeer bedreven in de kunst van de heksenjacht. Zoals hij wist, was de methode van elke inquisitie rigide en ongecompliceerd: een bijeenkomst houden, absolute autoriteit vestigen, bekentenissen van wangedrag eisen en vervolgens de massa's verdelen door middel van getuigenissen tegen elkaar.

Tijdens zijn bijeenkomst van de oudere broeders gaf Blasi elke priester de opdracht een brief te schrijven en die vóór zonsondergang aan hem te overhandigen. Hij verwachtte daarin drie dingen. Ten eerste moesten de priesters... Een lijst van alle faciliteiten en gebruiken van de abdijs die verbeterd zouden kunnen worden. Hoewel Blasi nogal onverschillig stond tegenover de voorgestelde verbeteringen, diende de lijst goed om de monniken af te leiden van de volgende twee lijsten, die cruciaal waren voor zijn plan en de eigenlijke aanleiding vormden voor de inquisitie. De tweede eis van Blasi was dat de priesters belastende getuigenissen over hun medepriesters zouden afleggen door alle waargenomen gedragingen op te sommen die 'ongepast' leken voor een monnik. Ten derde en laatste verwachtte Blasi dat ze persoonlijke bekentenissen van wangedrag zouden opschrijven. Hij deelde de broeders mee dat alle schriftelijke bekentenissen vertrouwelijk zouden blijven.

De oudere paters waren verontwaardigd en konden weinig anders doen dan gehoorzamen. Blasi's oefening, echter

Hoewel het misschien hardvochtig leek, bleek het zeer effectief, want net als bij een dorsmachine werden de goede zaden van de slechte gescheiden. Na de eliminatie van de goede en rechtschapen monniken bleven er slechts zeven priesters met twijfelachtig gedrag over. Van deze zeven schrapte Blasi broeder Odino van de lijst – hij wilde geen 'dikke dronkaard' in zijn midden hebben.

Hij nam deel aan de opening van de Gatestone. Blasi streepte ook een Italiaanse naam door, omdat hij alleen Fransen wilde laten deelnemen aan wat hij beschouwde als een Franse zaak. Er bleven dus slechts vijf monniken over.

Een voor een, in beslotenheid, riep Blasi de vijf monniken naar de studeerkamer van de abt. Hij herhaalde hetzelfde verhaal aan elk van hen: dat hij in opdracht van paus Clemens van de Heilige Stoel en koning Filips van Frankrijk de Poortsteen als wapen tegen de Engelsen moest gebruiken. Tot slot vroeg hij elke monnik of hij bereid was hem te helpen de Engelsen uit Crécy te verdrijven.

Van de vijf monniken op de lijst stemden Clodius en Greville ermee in Blasi te helpen met de Poortsteen, maar ze lieten doorschemeren dat ze als compensatie een andere functie zouden krijgen – als toekomstige opzichters van de abdijcatabcomben. Ze aasden op de posities van Ivan en Odino. Blasi stemde pas in met hun herplaatsing nadat ze hem hadden geholpen met de Poortsteen. Van de drie overgebleven monniken was broeder Grate minder enthousiast om zijn hulp aan te bieden; met een duwtje in de rug en een dreigende blik wist Blasi hem echter abrupt te overtuigen. De twee overgebleven broeders weigerden pertinent Blasi te helpen en waarschuwden hem voor de waarschijnlijk ernstige gevolgen als hij de Poortsteen zou verstoren. Blasi uitte zijn teleurstelling over hun standvastige onwil en stuurde hen weg uit de studeerkamer – om vervolgens discreet te knikken naar kapitein Bourne, die net buiten de geopende deur stond. Daarop begeleidde Bourne de twee broeders naar het platteland om daar uit te reizen. Abt Vonig, hun lippen permanent verzegeld met vuil.

Blasi vond het opmerkelijk en had het gevoel dat hij het schijnbaar onmogelijke had gepresteerd. Met slechts drie levens wist hij de controle over Gardiens Abbey en de bewaakte poortsteen te verkrijgen, en drie hoge monniken te strikken om hem bij te staan, terwijl hij zijn ware bedoelingen verborgen hield.

In de daaropvolgende dagen zonderde Blasi zich af in de studeerkamer van de abt, waar hij zich verdiepte in lang bewaarde abdijmanuscripten en gescheurde bladzijden die hij uit de archieven van de apocriefe boeken had verwijderd. en de plattegronden van de kathedraal van de abdij. Hoewel Blasi volledig opging in zijn grotere missie om de Engelsen uit Frankrijk te verdrijven, zorgde hij ervoor dat de inwonende monniken en schildknepen hun dagelijkse routines voortzetten, zelfs toen ze zich aanpasten aan Bourne's steeds strakker wordende vesting.

zoals de atmosfeer.

~*~

Een monnik met een leerachtig gezicht stond in stille meditatie achter de stallen van de abdij. Vele jaren als opzichter van de stallen hadden zijn uiterlijk gehard. Zonder zijn priestergewaad had hij er zomaar als een boer uit kunnen zien. Er was weinig meer over van zijn dunne bruine haar en zijn hoofd was bedekt met bruine vlekken, een teken van de vele hete zomers die hij in de buitenlucht had doorgebracht. Broeder Festoneau was een oudere monnik en lid van de lagere raad. De stallen en de paarden vielen onder zijn hoede, evenals de geestelijke jongens van de abdij die de post bezorgden tussen de abdij van Gardiens en een postkantoor in de stad Orléans.

Met zijn smidshanden op zijn smalle, in een gewaad gehulde heupen keek Festoneau toe hoe de tanende, ziekelijke zon achter een harde, donkere horizon verdween. Boven hem baadden de laatste zonnestrallen de hoog oprijzende wolken in kleurrijke tinten die samen leken te flikkeren als een hemels vuur. In de ijzige schemerlucht verbrak het geluid van een paard de stilte. Festoneau liet zijn armen zakken, pufte en liep snel naar de voorkant van de stallen – hij verwachtte een paar uur voor zonsondergang nog post te ontvangen.

Toen de priester de hoek van het gebouw omging, zag hij een in een gewaad gehulde figuur met een lantaarn. Het silhouet rees hoog op toen het de stallen naderde vanuit de noordelijke poort van de abdij. Toen het Festoneau naderde, riep het: "Waarom wordt de post niet bezorgd?" Festoneau antwoordde met een eigen vraag: "Heb je mijn boodschapper gezien?" "Inderdaad – enige tijd geleden – bij de voordeur met Broeder Grate en de Miguel-jongen. Ik verzamelde Hij zou nu al bij de stallen moeten zijn."

Festoneau zag een schaduw vlakbij de ingang van de abdij, die zich snel verder verwijderde bij het geluid van galopperende hoeven. 'Overal zijn soldaten,' klaagde de schimmige monnik, terwijl hij zijn lantaarn liet zakken. Hij bleef naast Festoneau staan en keek de naderende jonge geestelijke aan. 'Ze hebben me een eeuwigheid bij de poort vastgehouden. Ik zeg het je nu, Festoneau: er zit meer achter dan je denkt. Welke abdij heeft een leger nodig om haar goede bedoelingen te bewaken?' Festoneau zette zijn handen in zijn zij en keek zijn galopperende schildknaap met een venijnige blik aan.

De boodschapper hield zijn paard in bedwang. Festoneau greep de teugels vast toen de kaalgeschoren jongeman afsteeg. 'Nu moet ik in het donker voor mijn paard zorgen! Je moet je late aankomst onmiddellijk verklaren!' snauwde Festoneau hem toe.

De schildknaap boog en bekende: "Vergeef me, broeder. Ik zal voor het paard zorgen, broeder."

Mocht u dat willen. Ik heb de posttas bij de voordeur laten vallen. Ik moest ernaar zoeken.”
'De halve dag al?' vroeg Festoneau, terwijl hij het paard de stal in leidde. Toen stopte hij en draaide zich om. 'Waarom klaagt ze tegen me? Heb je haar weer hard bereden, jongen?'
Opnieuw maakte de boodschapper een buiging. "Vergeef me, monnik. Ik had begrepen dat het het beste was om voor zonsopgang aan te komen, aangezien u mijn terugkeer wellicht verwachtte. Ik ben laat uit Orléans vertrokken, omdat de boodschapper uit Avignon ook laat aankwam. Maar ik heb het paard wel water gegeven bij de poort." En ze kreeg in Orléans maar weinig te eten.”

'Ik begrijp het.' Festoneau sloeg met de teugels van het paard tegen een vastbindpaal. De andere monnik hief zijn lantaarn op voor beter licht. Festoneau vervolgde: 'Wat betreft uw te laat komen, ik verwacht dat u...'

"Zorg dat ze zich bij het eerste licht bij mij melden. De stallen moeten grondig schoongemaakt worden."

"Dat zal ik doen, monnik."

Festoneau controleerde de vastgebonden teugels met een snelle ruk en klopte het paard op de flank. Vervolgens maakte hij de riemen van de leren postzak los en schoof die van het paard af, waarna hij de tas naar de andere monnik gooide. "Hier is je post; leen me je lantaarn." Ze wisselden van plaats.

Festoneau draaide zich om en hief de lantaarn op naar een hoge paalhaak.

'Heeft u nog iets van mij nodig, monnik?' vroeg de boodschapper.

'Ja,' antwoordde de priester, terwijl hij zich inspande en de lantaarn in brand stak.

'Ik heb het!' klaagde de andere monnik; 'Wat ben je aan het doen? Wacht even!'

Festoneau draaide zich om en zag een soldaat de posttas over zijn schouder gooien en met de tas de stallen uit marcheren. Hij antwoordde: "Mijn orders hebben geen betrekking op u, priester – het gaat slechts om postcorrespondentie."

Festoneau en zijn schildknaap keken toe hoe de monnik uit de stallen rende en hem achterna riep.

Soldaat: "Van wie krijg je die orders? Breng het terug! Wacht!"

Festoneau riep de boodschapper met een wenkend gebaar. Hij hief de hoeven op.

Hij bekeek de gezondheid van elk paard en fluisterde tegen zijn schildknaap: "Luister goed. Ik heb nog een opdracht voor je. Ik verwacht dat je je vanavond in de stal verstoppt – op de zolder. Laat je niet zien aan de bewakers. Je moet voor zonsopgang naar Avignon vertrekken."

"Inderdaad, monnik."

"U moet een zeer belangrijke brief aan Zijne Heiligheid overhandigen, die een onmiddellijk antwoord vereist. U dient hoe dan ook in zijn kantoor te blijven totdat hij de brief heeft gelezen.

Doe wat nodig is, maar onthoud uw plaats voor hem. Begrijpt u mij?"

'Ja, pater – wat er ook voor nodig is, en met het nodige respect.' De jongeman boog lichtjes.

"En ik verwacht niet dat u terugkeert zonder antwoord, hetzij schriftelijk, hetzij mondeling."

'Prima,' zei Festoneau. 'Ik kom morgenochtend terug en verwacht je dan klaar om te rijden.'

de wind. Je zult ditmaal op het paard van abt Vonig rijden .”

De boodschapper glimlachte, wetende hoe goed de hengst bekend stond.

'Ga dan maar omhoog.' De priester wenkte zijn schildknaap de balken in, pakte de lantaarn en keerde terug naar de noordelijke poort van de abdij.

De nacht vorderde en vrijwel alle monniken en schildknappen in de slaapzaal van de abdij hadden zich inmiddels teruggetrokken voor de avond. In Festoneau's vertrekken verlichtte een olielamp echter een sierlijk bureau waarop een perkament lag, geadresseerd aan Zijne Heiligheid. Festoneau zette zijn handtekening, stak de ganzenveer in de inktpot en blies de inkt droog. Hij las een brief door die de gebeurtenissen sinds Blasi's aankomst in Gardiens beschreef. Het doel van de brief was duidelijk: paus Clemens vragen of hij abt Vonig had vervangen door een kardinaal uit Avignon. Hij bekende aan Clemens dat hij het ergste vreesde: dat personen buiten de concilie het bestaan van 'het relikwie', dat door de abdij werd bewaakt, hadden ontdekt. Festoneau vouwde de brief zorgvuldig op. Hij verhitte een mes boven de olielamp en sneed een hoekje van een blokje was af voordat hij de brief verzegelde met de gesmolten was. Hij blies de zegel droog.

Plotseling flikkerde de olielamp. De brief in zijn handen fladderde. Een koude lucht leek de kamer te vullen. Festoneau draaide zijn blik om en controleerde of het raam goed gesloten was. In de onnatuurlijke Hij rilde, hoestte en zag de onmiskenbare mist op zijn adem. De priester sprong van zijn bureau en draaide zich om, zoekend in de schemerige hoeken van zijn vertrekken *naar—haar*.

Hij trof echter slechts een silhouet aan in de verste hoek. Hij stapte opzij zodat de olielamp zijn stralen kon verspreiden en de schaduwachtige gestalte kon onthullen. Zijn botten smolten; afschuw verteerde hem, alsof een rivier van brandende teer over hem heen stroomde. De Geest van de Steen stond voor hem, volkomen naakt, met glinsterende zwarte ogen, lang haar en grijnzend naar zijn soepele ziel. De priester kende Haar zoals alle monniken van de abdij Haar kenden: de spookachtige Demon en hoer van eeuwenoude afkomst – de *Regerende Koningin der Succubi* en De boosaardige moederlijke bron van alle groteske figuren die de terrassen van de abdijskathedraal sierden.

'Nee!' Festoneau duwde de brief achter zijn rug.

'Nou, heilige man. Heb ik u niet zozeer behaagd?' zong Lucifael, in een koor van duizend vrouwen.

“Ik smeek u, ga weg.”

'O, maar dat kan ik niet, meneer,' sneerde ze.

'Ik heb mezelf aan God gegeven,' stamelde Festoneau. Net als veel andere monniken van de abdij, had zelfs Festoneau zijn eigen gevleugelde standbeeld bovenop de kathedraal, dat er vele jaren later werd geplaatst.

'Noem je dat nou God?' vroeg ze hem sarcastisch terwijl ze dichterbij kwam.
"Hij is uw Heer en Koning. Ga weg, *Vrouw-Spook!*"

Lucifael bleef voor hem staan en vouwde haar handen achter haar rug terwijl ze, nogal onschuldig, vroeg: 'En wat is dit blad dat je voor me probeert te verbergen, Festoneau?' De priester stond als aan de grond genageld, trillend. "In Gods naam, verlaat Zijn heilige grond." Ze boog zich om hem heen alsof ze nieuwsgierig was naar de verborgen brief, en Festoneau vond hem. Hij staarde naar haar volle borsten die in het lamplicht hingen. 'Vind je ze mooi, mijn heer? Bevallen ze je?' vroeg ze fluisterend en verleidelijk, zonder op te kijken. Festoneau wendde zijn blik af: 'Wegwezen, *duivelse hoer*, in naam van alles wat heilig en gewijd is!' Ze stond op en vroeg: 'Weg? Je schrijft een brief waarin je me oproept en vervolgens wil je dat ik weg ben?' Een ondeugende grijns verscheen op haar lippen en de brief vloog volledig in brand. Hij trok zijn handen weg en het papier dwarrelde als een vierkantje broos as naar de grond.

'Was dat nou zo afschrikwekkend, of verschrikkelijk?' vroeg ze, terwijl ze haar armen losjes om zijn schouders legde. Hij rukte zich los en rende naar de deur – maar de deur ging niet open. Hij bonkte ertegenaan en probeerde te schreeuwen toen ze met een vinger met zwarte nagels zwaaide en zijn keel verstomde. Opnieuw bonkte hij op de deur, maar er klonk geen geluid in de kamer.

'Er zijn vele seizoenen voorbijgegaan sinds je voor het laatst van vlees hebt geproefd – en van mij. Zelfs nu nog voel ik de brandende pijn in je lendenen; toch zal ik je verlossen van de pijn van het verlangen. Neem plaats op het bed, maar onthoud dat ik niet onder je zal liggen.' Ze wuifde met haar hand en beantwoordde zijn stem.

'Dat doe ik niet!' siste hij, terwijl hij zich terugtrok in de hoek tussen de deur en de muur. Ze liep lichtvoetig de kamer door en hielp hem uit de hoek, waarna ze hem naar het bed leidde en hem troostend toefluisterde: 'Geef me nog één keer je zaad, heilige man. Pas dan zal ik je laten gaan.'

Festoneau trok zich terug en drukte zijn rug tegen de muur. Lucifael dreef hem in het nauw tussen het bureau en het bed. Ze boog zich naar zijn gezicht. 'Je hebt nog steeds levenslust, mijn kwieke heilige man. En ben ik niet waardig in jouw ogen?' Ze streek de kreukels in zijn gewaad glad en bekeek hem aandachtig. Hij keek hem met een tevreden grijns aan.

'Dat doe ik niet. Nooit meer,' zei hij tegen haar. In de smalle ruimte tussen hun gezichten raakte Festoneau zijn voorhoofd en romp aan in een kruisgebaar. Lucifael leunde achterover, haar zwarte ogen priemend. Ze greep de priester bij zijn kin. Hondachtige snijtanden vormden zich in haar mond terwijl ze sprak. 'Mijn geduld raakt op. Ik vraag je toestemming alleen omdat...'

Je bent bereid het te geven. Verwar dat niet met een vrije keuze – het is alleen waardigheid die ik je gun. Jij."

"Maar waarom blijven jullie ze maken? Ze zijn allemaal dood – blootgesteld aan de zon – versteend ."

Ze grinnikte. "Duizenden sterven opdat duizenden kunnen leven. Dat is de aard van het leven." De dood. Wat weet jij nou van iets anders dan lust en schuldgevoel?

"Jullie groteske beelden zijn dood! Allemaal! Het zijn niets meer dan levenloze standbeelden bovenop de kathedraal!"

Ze keek hem diep in de ogen. 'Genoeg loze woorden, heilige man. Wil je me je zaad lenen of niet?'

"U zult voor het gerecht verschijnen—"

Met een zwiepende beweging van haar zwarte nagel onderbrak ze hem en ontnam hem opnieuw zijn stem. Hij worstelde om zich om te draaien, maar kon zich niet van haar losmaken.

Ze fronste haar wenkbrauwen en kneep haar donkere blik samen. 'Zoals u wenst. Ik heb uw toestemming in de eerste plaats nooit nodig gehad.' Ze streek met haar vingers over zijn gezicht om diep in zijn gedachten te kijken. De priester verstijfde en beefde; zijn wijd opengesperde, tranende ogen konden alleen maar toekijken hoe zijn trillende hand naar het met was bevlekte mes op zijn bureau reikte. 'Inderdaad, mijn beste heilige man,' zei Lucifael, badend in zijn angst, 'u zult mij overhandigen wat van mij is. Neem het op; gebruik het. Ik ben uw verbannen en rondtrekkende god die u nu bevelen geeft.' Ze lachte als een heleboel vrouwen tegelijk en haar stem werd bij elk woord een octaaf lager. "*Nooit leeft er een Damon God Dog Nomad zo kwaadaardig als zelfs—*"

Plotseling kromp haar hoofd ineen met een krakend geluid en veranderde het in de verrotte kop van een jakhals . Rond haar nieuwe snuit waren stukken huid verwijderd, waardoor het aangetaste bot zichtbaar werd. Een ranzige geur steeg op uit haar hoofd en bedierf de lucht in de kamer. Toen greep ze zijn schouders vast, leunde naar zijn oor en fluisterde met een zucht: "*— zoals ik.*" Festoneau keek toe hoe hij het mes optilde.

Lucifael streelde zijn borst, terwijl hij haar kop schuin hield als een nieuwsgierige hond, toen het trillende mes de priester naderde.

'Rust zacht, heilige man,' troostte ze hem met een verstikkende, walmende geur van dierenadem . 'Moge ik je verlossen van de brandende pijn van de mens.'

De lont van de lamp zoog de laatste druppels olie uit het bijna lege reservoir; en de vlam stuitte onregelmatig, alsof ze verteerd werd in een woeste vuurdans, in een poging om de meedogenloze en allesomvattende duisternis te trotseren en zichzelf in leven te houden.

Buiten de slaapzaal van de abdij en over de hele binnenplaats zag geen enkele soldaat de zwakke, pulserende gloed die uit het smalle raam van de priestervertrekken kwam . Niemand

Ik zag de vervagende gloed en de steeds donkerder wordende kamer. Geen enkele monnik ontwaakte uit zijn vredige slaap. De tijd verstreek en de nacht verdween langzaam.

~*~

Vóór zonsopgang klonk er een golf van jammerlijke kreten door de slaapzaal en een groeiende groep soldaten en slaperige monniken stroomde door de gang naar Festoneau's vertrekken. Ze stormden zijn cel binnen en troffen zijn kamer in een complete chaos aan, met omgevallen meubels, verbrijzelde persoonlijke bezittingen en verscheurd perkament dat de vloer en het meubilair bedekte als gevallen sneeuw. Het waren niet de honderden stukken perkament die de monniken ertoe brachten de kamer zo snel mogelijk te ontvluchten. Evenmin was het de wanorde in de kamer die de verbijsterde soldaten deed terugdeinzen. Het was het feit dat de muren en de vloer zo grondig met bloed besmeurd waren dat de geur van de ruimte doordringend was, met een ijzerachtige ondertoon.

Voor hen zat Festoneau snikkend in de verste hoek van zijn kamer, naast zijn omgevallen. Hij lag op bed en hield een hamer vast in zijn schoot, die bedekt was met gestold bloed. Zijn levenloze andere hand lag als een kruis tegen het bedframe, een mes stak door zijn gezwollen handpalm. De priester ontdekte de menigte voor zijn deur en krabbelde op zijn knieën, terwijl hij het mes dieper in zijn handpalm en bed sloeg en Bijbelpassages van Jezus schreeuwde. Kruisiging. Het zweet liep hem van het voorhoofd, en zijn glazige blik en het wit van zijn ogen rolden door de kamer als de onscherpe blik van een dolle hond. Soldaten stormden naar voren om zijn arm, die de hamer hanteerde, te grijpen, maar hij verbrijzelde het gezicht van een van hen voordat ze de priester van zichzelf konden redden. Vastgepind en hijgend zakte Festoneau in elkaar en de soldaten maakten zijn gekruisigde hand los.

Helaas stierf Festoneau die dag; en pas na zijn overlijden – tijdens de voorbereidingen voor zijn begrafenis – ontdekten verschillende van zijn medemonniken dat hij het mes voor meer dan alleen zijn eigen doelen had gebruikt. hand. Het was hun duidelijk dat de priester, in zijn steeds verdergaande waanzin, zichzelf had gecastreerd; een daaropvolgende grondige privézoeking in zijn vertrekken leverde echter niets op. Toen Blasi dit ontdekte, beval hij de monniken die van de zelfverminking hoorden, te blijven. zwijgzaam en schrob Festoneau's waanzin van de vloer en muren voordat u de kamer van de overleden monnik verzegeelt. slaapzaal voor onbepaalde tijd. En zo werd de in doeken gewikkelde broeder Festoneau de nieuwste bewoner van een prachtige en rijk versierde catacombe die ooit gereserveerd was voor wijlen abt Vonig; en gelukkig voor Blasi diende deze afschrikwekkende gebeurtenis goed om de aandacht van de monniken af te leiden van het veel onheilspellendere plan dat hij nog in petto had.

[Einde hoofdstuk 5]

Dit literaire werk is uitsluitend geschreven ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~